

РЕШЕНИЕ

№ 20206

гр. София, 22.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в публично заседание на 04.05.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **3714** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.172 ал.5 вр. чл. 171 т.1 б.“б“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Л. Г., ЕГН [ЕГН], чрез адв.М., съдебен адрес:гр.С., жк.Д.“ [жилищен адрес] моб.тел:[ЕГН] и посочен ел.адрес за кореспонденция: [електронна поща] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗПАМ/ № 25-4332-001581 от 19.03.2025г. на полицейски инспектор Р. Н., отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която по отношение на жалбоподателя е постановено временно отнемане СУМПС до решаване въпроса за отговорността,но не повече от18 месеца.

Иска се отмяна на процесният акт,тъй като:

Във връзка с описаното в заповедта деяние е образувано нхд № 11149/2025г. на СРС, респ. жалбоподателят е привлечен като обвиняем. Посоченото дело е приключило на 23.10.2025г. със споразумение като на лицето е наложено наказание лишаване от свобода за срок от 10м. и лишаване от право да управлува МПС. В този смисъл въпросът за отговорността на жалбоподателят е решен и постановяването на ПАМ и то на 12.02.2026г. е неправилно и незаконосъобразно. В тази връзка и независимо от правната квалификация на деянието по описаното нхд същото обхваща поведението му като водач на МПС във връзка със същите фактически обстоятелства въз основа на които е постановена и процесната заповед.

В този смисъл заповедта е постановена в нарушение на ена целта на закона, а поддържането и при тези обстоятелства е в нарушение на чл.6 АПК.

Административния орган е бил длъжен служебно да съобрази посочените обстоятелства и като не го е сторил е допуснал процесуално нарушение.

Ответната страна не изразява становище по жалбата.

Процесната жалба е допустима и, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 172 ал.5 вр чл.172 ал.1 от ЗДвП и чл. 171 т.1 б.“б“ от ЗДвП, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

По съществото на спора с оглед предмета на служебна проверка и предвид твърденията на страните,съдът съобрази и приема:

С процесно обжалваната Заповед, административния орган е установил и посочил в съдържанието на оспорената заповед, че срещу лицето е съставен АУАН GA № 3248364 от 25.02.2025г. Установено и посочено е още,че лицето е управлявало лек. Автомобил П. 407, рег. [рег.номер на МПС] , собственост на К. Д. в [населено място] по ул. Околовръстен път в посока на движение от бул.Ц. шосе към бул Б. шосе, като при извършена проверка до № 484 е лъхал на алкохол,отказал е да бъде тестван с техническо средство Алкотест Дрегер за алкохол и с Дръг Тест 5000 за наркотични вещества и техните аналози.

Въз основа на съвкупната преценка на представените по делото доказателства, съдът приема за установено следното от фактическа страна по административно-правния спор:

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Видно от Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно Заповед № 513з-6400 от 07.07.2023 г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. И двете заповеди са приложени по делото,като налице е още Заповед № 813з-9568/2024 на директора на СДВР с която Р. Н. е преназначен на длъжност полицейски инспектор Трета степен в 01група на 03 сектор към отдел ПП, СДВР,поради което е несъмнено и,че лицето издало процесната ЗППАМ е заемало изискуема за постановяване на заповедта, длъжност.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите се реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ. Поради това, съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено.

Посочен и описан изрично в заповедта е и АУАН,съставен във връзка с постановеният отказ за тестване с техническо средство с цел установяване употребата на алкохол,както и на наркотични вещества или техни аналози.

Успоредно с това – налице е и ясна индивидуализация на МПС по отношение на което се прилага процесната ПАМ и същото е посочено и в разпоредителната част на акта. Т.е. следва да се приеме, че е налице ясна индивидуализация на лекия автомобил по отношение на който се прилага оспорваният ПАМ.

Нормата на чл.171 т.1 б. „б“ недвусмислено предвижда, че процесната мярка се прилага спрямо този, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и спрямо този който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; Предложение последно на тази разпоредба ясно предвижда, че именно стойностите от изследването на кръвна проба или доказателствен анализатор по чл.174 ал.4 ЗДвП са определящи.

Процесната Заповед е постановена в хипотезата на отказ от изследване на лицето.

Посоченият отказ от изследване е ясно документиран и надлежно отразен в издаденият талон за изследване № 0174222 от 25.02.2025г. По делото е приложен и протокол за медицинско изследване и вземане биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества от същата дата, съставен от д-р А.,ВМА, видно от който лицето отказва да даде проби за медицинско изследване и отказва да подпише протокола.

По силата на чл.174 ал.4 ЗДвП, редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на моторни превозни средства, трамваи или самоходни машини и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, се определя с наредба на министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието.

Съгласно Чл. За. ал.1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, издадена от министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието/Наредбата/, установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста; 3. физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест.

Ето защо и при наличие на ясно регламентиран законен способ за изследване – и при ясно отразен отказ за изследване заповедта се явява материално законосъобразна.

Неснователно в тази връзка е твърдението за жалбоподателя, че заповедта е постановена на 26.03.2026г. Видно от данните по делото и самата заповед, същата е постановена още на 19.03.2025г., а на 26.03.2025г. е връчена на лицето.

Относно съответствие на заповедта с целта на закона и предвид фактите по спора съдът съобрази още:

Видно от приложеното споразумение по нохд № 11149/2025г. на СРС на което се позовава жалбоподателят, то в рамките на наказателното дело същият се признава за виновен за това, че на 25.02.2025г. в [населено място], на [улица] вх. А противозаконно е отнел

чуждо МПС – лек автомобил П. 407, рег. № 7485BA от владението на собственика му и без неговото съгласие, като впоследствие е реализирал ПТП в района на [улица] с друг лек автомобил в резултат на което е последвала повреда на отнетото превозно средство.

Установен е състава на чл.346 ал.2 т.1 вр. ал.1 от НК поради което и във връзка с чл.54 НК му е наложено посоченото наказание. Нормата на чл.346 ал.2 т.1 НК вр. ал.1 НК предвижда размер на наказанието от 1-10г. при детайлно посочени обстоятелства за деяние изразяващо се в противозаконно отнемане на чуждо моторно превозно средство от владението на друго лице без негово съгласие с намерение да го ползува/ал.1 на посочената норма/. Нормата на чл.54 НК от своя страна регламентира определяне на наказанието съобразно степента на обществена опасност, подбудите, наличието на смекчаващи или отегчаващи вината обстоятелства и пр.

В този смисъл еднозначно се налага извода, че въпросът за отговорността на лицето относно отказа му да бъде изследван за употреба на алкохол, наркотични вещества или техните аналози, не е разрешен.

За това деяние е постановен АУАН серия ГА № 3283464 от 25.02.2025г. на автоконтрольор Д. З..

С нарочно разпореждане Съдът е указал на ответника да представи доказателства издавано ли е НП, връчено ли е то същото на лицето и обжалвано ли е пред съд, респ. на какъв етап е било съдебното производство към датата на постановяване на посочената заповед.

С нарочна молба от 21.04.2026г. ответника представя заерено копие от НП от 07.04.2025г. срещу жалбоподателя, както и данни за оспорването му по съдебен ред пред СРС при висящо понастоящем производство.

Тук е момента да се подчертае, че заповедта е постановена на 19.03.2025г. Не/наличието на разрешен въпрос за отговорността на лицето за което е подведено под административно-наказателна отговорност към настоящия момент не представлява основание за отмяна на заповедта, тъй като същата е била законосъобразна към момента на постановяването и, но е връчена на по-късен етап. В тази връзка разрешаване въпросът за отговорността води до отпадане на заповедта екс леге, т.е. по силата на закона, а и по силата на самата заповед впрочем, предвид изрично посоченият в нея срок на действие. И това обстоятелство не влияе върху нейната законосъобразност, както би било ако тя е постановена пост фактум и след разрешаване въпроса за отговорността. По силата на чл. 142 ал.1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му.

Съгласно чл. 142, ал. 2 АПК, установяването на нови факти от значение за делото след издаване на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания. По смисъла на тази разпоредба, факти от значение за делото могат да бъдат само тези, които са настъпили след издаването на акта и които с обратна сила променят правното значение или отменят съществуването на фактите, въз основа на които решаващият орган е взел решението си. Това например са изтекъл срок - пример адм. дело № 3772/2025 г. на ВАС, възобновяване на наказателно производство и отмяна на присъда, което има значение за издаване на акта-адм. дело № 8975/2018 г. или решение на ЕСПЧ - адм. дело № 6572/2021 г. на ВАС или, хипотезата на чл. 142, ал. 2 АПК няма как да бъде сведена само до факти, осъществени преди издаването на акта или да са относими само до приложението на материалния закон.

На плоскостта на настоящият казус това би могло да бъде отмяна на НП водещо до извод

за липса на нарушение и оттам – предвид преустановителния за нарушението характер на мярката, респ. превантивния по отношение на сигурността на пътищата х-р на мярката по чл. 171 т.1 б.1 ЗДВП – и до отмяна на самата заповед и прочее.

Видно от данните по делото обаче, такива обстоятелства не са налице. В този смисъл заповедта се явява законосъобразна.

Следва ясно да се посочи, в заключение, че след разрешаване въпросът за отговорността или изтичане на 18м. срок заповедта преустановява действието си.

С оглед изложеното и на основание чл.172 ал.2 предл.четвърто от АПК, Административен съд София-град, трето отделение, 74 състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. Г., ЕГН [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗПАМ/ № 25-4332-001581 от 19.03.2025г. на полицейски инспектор Р. Н., отдел „Пътна полиция“ СДВР.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

Решението не подлежи на обжалване.